

การเดินข้ามสิ่งกีดขวางในผู้ป่วยบาดเจ็บไขสันหลังแบบไม่สมบูรณ์

ทิวาพร ทวีวรรณกิจ จุฑารัตน์ อติเรกอุดมรัตน์ กิตติยา ธนุทอง สุกัลยา อมตฉาย วรวรรณ คำฤาชา

สาขาวิชากายภาพบำบัด คณะเทคนิคการแพทย์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

เป้าหมายสำคัญอย่างหนึ่งของการรักษาทางกายภาพบำบัดสำหรับผู้ป่วยบาดเจ็บไขสันหลังแบบไม่สมบูรณ์คือ การพัฒนาความสามารถด้านการเดินเพื่อให้ผู้ป่วยสามารถช่วยเหลือตนเองได้ทั้งภายในบ้านและชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตามการฟื้นฟูความสามารถด้านการเดินมักทำในห้องที่เรียบ โลง ไม่มีสิ่งกีดขวาง ซึ่งสิ่งแวดล้อมเช่นนี้แตกต่างจากสถานการณ์จริงที่ผู้ป่วยต้องเผชิญเมื่อออกจากโรงพยาบาล ข้อมูลความสามารถด้านการเดินข้ามสิ่งกีดขวางขนาดที่มักพบในชุมชนของผู้ป่วยเหล่านี้จึงเป็นสิ่งสำคัญ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบความสามารถในการเดินข้ามสิ่งกีดขวางขนาดที่มักพบในชุมชนของผู้ป่วยบาดเจ็บไขสันหลังแบบไม่สมบูรณ์จำนวน 18 รายที่สามารถเดินได้เองโดยใช้หรือไม่ใช้เครื่องช่วยเดิน (FIM walking scores = 5-7) อาสาสมัครแต่ละรายได้รับการทดสอบความสามารถในการเดินข้ามสิ่งกีดขวางที่มีความกว้าง 1, 4 และ 8 เซนติเมตร และสิ่งกีดขวางที่มีความสูง 1, 4 และ 8 เซนติเมตร รวมทั้งหมด 6 สถานการณ์ ผลการศึกษาพบว่าอาสาสมัครจำนวน 9 ใน 18 ราย (ร้อยละ 50) มีปัญหาในการเดินข้ามสิ่งกีดขวางอย่างน้อย 1 ขนาด เนื่องจากเท้าหรืออุปกรณ์ช่วยเดินของอาสาสมัครสัมผัสกับสิ่งกีดขวาง ข้อมูลจากการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่าอาสาสมัครบาดเจ็บไขสันหลังที่สามารถเดินได้เองยังมีปัญหาในการเดินข้ามสิ่งกีดขวาง และมีความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุล้มเนื่องจากการสะดุดและล้มเมื่อต้องเดินข้ามสิ่งกีดขวาง ผลการศึกษานี้อาจเป็นประโยชน์ในการปรับเปลี่ยนโปรแกรมการรักษาเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้ป่วยก่อนออกจากโรงพยาบาล

คำสำคัญ: ไขสันหลังบาดเจ็บแบบไม่สมบูรณ์ การเดิน การเดินข้ามสิ่งกีดขวาง